

Iva Krajnc Bagola

VSI BI BILI RADJI VIDETI *dobro*

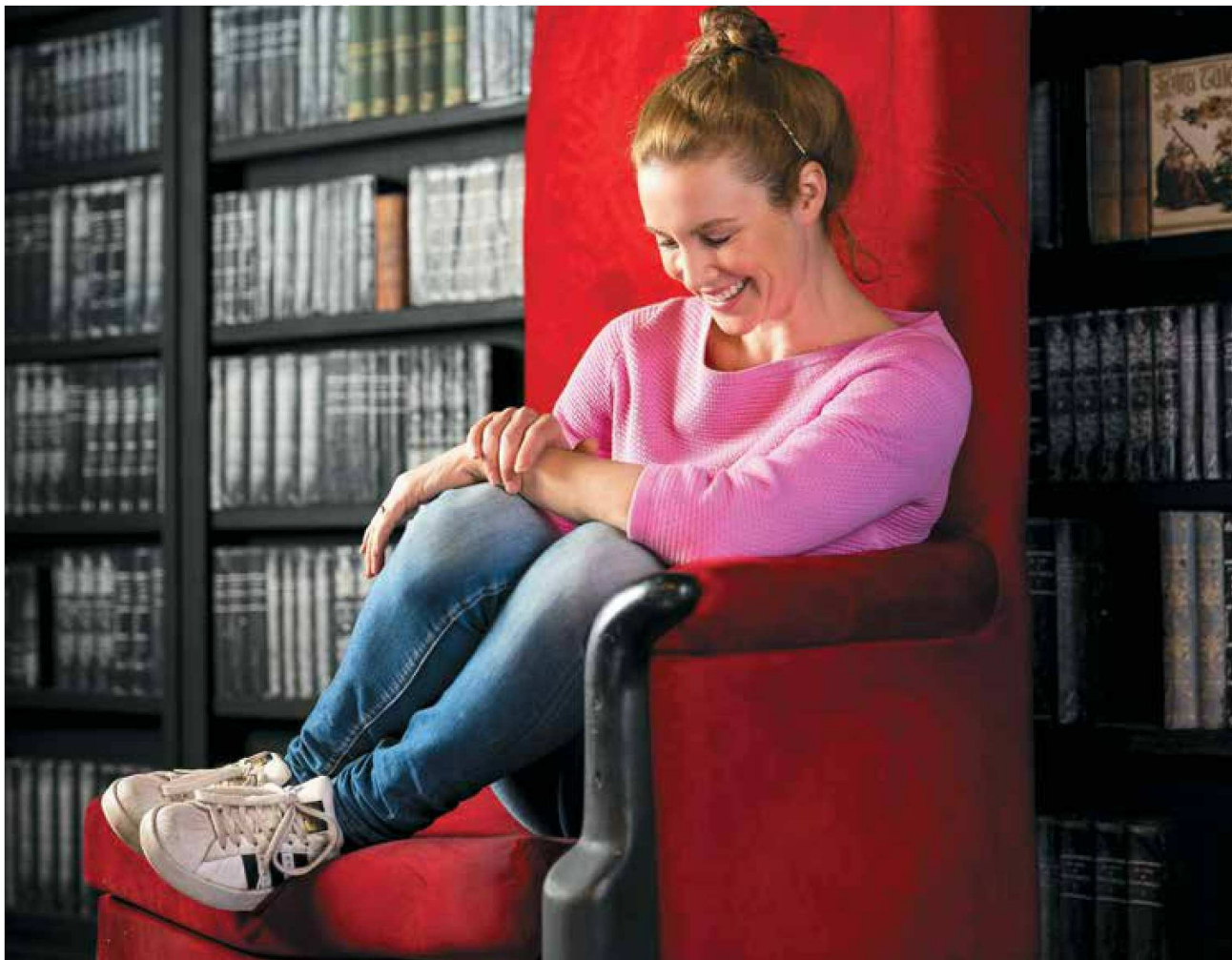
REZISERJI JO IZBEREJO ZA VLOGE FATALK, USODNIH ZAPELJIVK IN DRUGIH ZENSK, TODA KO NAMA S FOTOGRAFOM S PREPOZNAVNIŠTAJERSKIM NAGLASOM ZAKLIČE Z MGL-JEVEGA BALKONA „TU SEM“, V ROŽNATEM PULOVERJU IN KAVBOJKAH, DELUJE KOT SREDNJEŠOLKA, SVEŽA, NASMEJANA IN PREPROSTA. IVA MORDA RES SPOMINJA NA NAJSTNICO, NJENA RAZMIŠLJANJA PA RAZKRIVAJO ZRELO IN OBČUTLJIVO ŽENSKO, KI JO JE ŽIVLJENJE OBTESALO IN KDAJ TUDI OPEKLO, ZATO JE POSTALA PREVIDNA GLEDE STVARI, KI JIH DELI Z JAVNOSTJO. KO SPREGOVORI O MOŽU IN HČERKI, SE JI POGLED OMEHČA IN RAZKRIJE VSO LJUBEZEN IN PONOS, KI JU ČUTI DO DRUŽINE.

V zadnji letošnji premieri, muzikalu Addamsovi, igrate usodno Morticijo. Uživajte v njenih čevljih? Uživam. Sicer pa, saj veste, v vsaki ženski je nekaj čarovnice. (Smeh.) Morticija mi je zelo pri srcu in jo rada igram. Tudi zaradi mojih kolegov, ki so v svojih kreacijah izjemni. Mislim, da nam je uspelo ustvariti super vloge in zagotoviti super odsko kemijo med liki. V MGL imamo z muzikalom že dolgoletne izkušnje in smo edini, ki jih delamo redno. Režijsko, igralsko in produkcijsko je to zelo zahtevno, a hkrati zelo izpolnjujoče in zabavno. Potrebne je veliko igralske, pevske in plesne kondicije, ponavljanja in

Enkrat gremo na demonstracije, posnamemo kakšen selfi izbruh na perečo temo, napišemo številne anonimne žolčne komentarje in tako zaključimo s svojo angažiranostjo.

piljenja se zdijo neskončna in fizično izčrpavajoča. Lepo je pa videti, kako ljudje v publikli uživajo, a sama med žanri igralsko vendarle ne bi vedno izbrala muzikala.

Kakšni so vaši kriteriji za uspešno gledališko sezono? So to polne dvorane, veliko ponovitev ali vloge, ki vas notranje bogatijo? Preplet vsega. V veliko veselje mi je, ko vidim, da ljudje na predstavah uživajo, da smo v našem gledališču sposobni ustvarjanja zelo kakovostnega razvedrila, čeprav se nad to, po moje tudi pomembno razsežnostjo kulture naši kritiki radi zmrdujejo. Kot da štejejo zgolj povečevane vsebine. V MGL mi je všeč, da smo izvrstni tudi v razvedrilnih vsebinah in seveda vseh drugih dramskih in postdramskih projektih. Dobro krmarimo med raznolikostjo, kar se pozna tudi pri obisku in priljubljenosti naše

hiše. Slovenci smo željni zabave, toda v krogu kulture to še vedno velja za pogrošno. S tem ne govorim o humorju, kjer razdreš dva vica o karkih in prdcih, pa se vsi krohotaajo, temveč imam v mislih dobro, kakovostno zabavo, ki te lahko za dve uri popolnoma odpelje in zapelje. Da se to lahko zgodi, da čarovnija zaživi pred gledalčevimi očmi, je treba vpeljati precej različnih igralskih spretnosti, prav tako pa mora sovpadati več elementov, od sodelovanja celotne ekipe do režiserjeve ideje, teksta samega, kostumov, scene in tako dalje. Ko na odru v popolnosti zaživi popolnoma nov, domišljijjski svet in ga gledalci z užitkom srkajo, uživamo tudi mi igralci.

Nekoč ste dejali, da je gledališče kruh, filmi pa so tortice. Vaše življenje je torej trenutno zelo sladko, saj sta dva filma, v katerih igrate, trenutno v fazi postprodukcije. Gre za filma Vsi proti vsem Andreja Košaka in Ne pozabi dihati Martina Turka. V Košakovem filmu imate zanimivo vlogo preračunljive in spletkarske županove svetovalke. Lahko o vlogi poveste še kaj več?

Občudujem znance, ki gredo z majhnim otrokom in nahrbtnikom na eksotične lokacije, sama pa nisem tako drzna mama..

V bistvu ste moj lik kar dobro opisali, čeprav skozi moje oči niti ni toliko preračunljiva, rekla bi, da je predvsem zelo osamljena in prestrašena. Takšni ljudje se nato zaradi nezmožnosti soočanja s sabo opremijo z nezdravimi obrambnimi mehanizmi in se prikazujejo ravno nasprotno.

Rdeča nit filma Vsi proti vsem je korupcija. Kako kot državljanka gledate na koruptivnost slovenske družbe?

Gre za temo, ki je v naši družbi vsakodnevno prisotna. Prav nič novega ni, pa vendar v svojem žanru, trilerju, zaživi v popolnoma navdihujoči preobleki. O korupciji se nam v bistvu sploh ne da pogovarjati, ker nikogar pravzaprav ne zanima, saj imamo občutek, da ne znamo ali ne zmoremo pomagati. Velikokrat raje zamahnemo z roko ali pa zamižimo. Sama pa še zmeraj verjamem v idejo, da je samo človek ta, ki lahko kaj spremeni. Če nič ne storimo, tudi ničesar ne moremo pričakovati. Na tem področju udobja nam je tudi, na žalost, najbolj prijetno. Enkrat gremo na demonstracije, posnamemo kakšen selfi izbruh na perečo temo, napišemo številne anonimne žolčne komentarje in tako zaključimo s svojo angažiranostjo. Podobno je z volitvami, s katerimi se naš film tudi začne.

V Turkovem filmu Ne pozabi dihati je vaša vloga povsem drugačna. Ste namreč mama dveh najstnikov.

Res je in ta vloga mi je bila v velik izziv, sploh

ker sta si filma sledila v razmiku meseca in pol. Igram mam samohranilko z dvema odraščajočima fantoma, ki ji vajeti počasi uhajajo iz rok. Zelo sem bila vesela, da se je Martin na avdiciji odločil zame. Običajno nisem bila prva izbira za mame odraslih otrok. A vendar je Alma oba sinova imela izjemno mlada, kar je sovpadlo z mojimi dejanskimi leti. In, ja, v filmu nisem tipična slovenska cankarjanska mati, hvala bogu.

Videli smo vas tudi v nadaljevanki Cokoladne sanje. Vas serije sploh še mikajo?

Zelo me mika kakšna dobra kriminalka, saj je to žanr, ki ga rada berem. Iskreno si lahko predstavljam sebe tudi v kakšni ljubezenski nadaljevanki, a to je logistično težko izvedljivo. Običajno se snemajo v času gledališke sezone, po nekaj mesecih, in skupaj z drugimi obveznostmi je usklajevanje urnikov, družine in prostega časa zelo težavno. Nerada počnem preveč projektov hkrati.

Redno službo ste kot igralka dobili pred gospodarsko krizo, danes pa mladi igralci v intervjujih pogosto potožijo o negotovih

razmerah na trgu in majhnih možnostih za zaposlitev...

Ko sem še sama hodila na akademijo, je bilo dejstvo, da je igralskih mest v gledališčih malo, prav tako prisotno in se nam je zdelo preteče. Igralski poklic nikoli ni bil poklic, ob katerem bi zatrdno vedel, da boš dobil redno

Ko dobiš otroka, se zgodi zanimiv obrat. Sprva si prepričan, da ti vzgajaš njega, kmalu pa ugotoviš, da je tudi obratno in da otrok hkrati vzgaja tebe.

službo. Slovenija je majhna, a na srečo imamo v gledališčih ansambelski režim, in hvala bogu zanj. Negotovost v tem poklicu je delno vedno v zraku, krize gor ali dol. Tudi če imaš zaposlitev, še ne pomeni, da dovolj igraš. Kar je za igralca izjemnega pomena. Tvoje telo, um, glas so orodja, ki morajo biti vedno v pogonu, a hkrati ne do točke izčrpanosti.

Kako to, da ste ansamblu Mestnega gledališča ljubljanskega zvesti že vse odtlej?

Tukaj sem doma. Dobra ekipa smo. Zdi se mi tudi, da v Sloveniji prehajanje med gledališči ni tako pogosto in preprosto, kot se morda zdi. Mogoče za igralce še, za igralko pa niti ne. Nekaj se jih je v zadnjem času odločilo tudi za svobodo, predvsem zaradi usklajevanja urnikov. Če delaš zraven službe še kakšne druge projekte, to postane zelo naporno in moraš dobro žonglirati s projekti, da se to tudi finančni izide.

Vas svoboda nikoli ni mikala?

Vprašanje je, kaj razumemo pod pojmom svoboda. Če mislite negotovost, se mi res nikoli ni zdela

posebej privlačna. So me pa mikali in me še vedno mikajo avtorski projekti, več filmskega ustvarjanja ali stvari, ki jih zaradi vpetosti v matično gledališče nisem imela priložnosti pobližje spoznati. Zanima me tudi performans. Nimam nobenih predsodkov pred nobeno izrazno obliko.

Ste si pa vzeli leto tako imenovanega sobotnega premora, ki ste ga izkoristili za študij in izpopolnjevanje v tujini.

V tistem letu sem imela v načrtu dva nemško govoreča filma, potem pa sem imela precej smole zaradi finančne krize, ki nas je doletela. En projekt je bil odpovedan, drugi film pa smo prekinili zaradi zdravstvenih težav glavne igralko. Ta dva projekta sta bila glavni razlog za gledališki premor, zraven pa sem obiskovala usposabljanje iz govora in petja. Zd pa se mi, da tega sobotnega leta nisem v popolnosti izkoristila. Prav tako sem ga predčasno prekinila in ga zaključila s predstavo Vse zastonj.

Precej pomenljiv naslov za vse, kar se je zgodilo. Danes bi se za tako dolgo odsotnost v tujini težko odločila, predvsem zaradi družine.

Prej sva omenili vašo vlogo mame najstnikov, v resničnem življenju pa ste mama Sofie, ki bo septembra postala prvošolka. Kako vas je hčerka spremenila?

Ko dobiš otroka, se zgodi zanimiv obrat. Sprva si prepričan, da ti vzgajaš njega, kmalu pa ugotoviš, da je tudi obratno in da otrok hkrati vzgaja tebe. Svet se enostavno spremeni in novo življenje, ki si ga spočel, ti ustvari nov svet. Ta svet je čudovit, a tudi naporen in poln izzivov. Napolni te z novo energijo ljubezni in te prisili k čudenju. Čuditi se pa je zame nekaj najbolj dragocenega. To počnemo kot otroci in z odraščanjem, staranjem ta občutek izgubimo. S čudenjem ohranjamo um in s tem stas, mladost. Čudenje ti daje voljo, energijo in moč. Tega se premalo zavedamo.

Se veselite njenega vstopa v šolo ali ga pričakujete s strahom?

Strah me ni, vem pa, da bomo morali biti glede določenih obveznosti bolj striktni. V učenje, ponavljanje in sistematiko bomo morali vložiti še nekaj več, čeprav je Sofia navdušena učenka in tudi montessori tip vzgoje v vrtcu jo je opremil z dobrimi veščinami. Sofia pa se šole že zelo veseli.

Igralski urnik je zelo specifičen zaradi večernih predstav. Kako se z možem organizirata pri skrbi za hčerko?

Nimava te sreče, da bi bili starši blizu in vedno na razpolago, tako da se je treba res dobro organizirati. Veliko bremen ob večerih prevzame Aljoša, včasih vskoči tudi varuška. Najhuje je, kadar Sofia zboli z danes na jutri in ne dobim varstva. Običajno se to zgodi ravno, ko imaš največ dela. Sicer si ljudje mogoče napačno predstavljajo, da smo v teatru res čisto vsak večer. Ni ravno tako. Na velikem odru imamo z

vsako novo predstavo vsaj 25 ponovitev, ki so razdeljene skozi sezono, in sem lahko, kadar nimam vaj, ob dopoldnevih doma, potem so tukaj še predstave prejšnjih sezon in predstave na mali sceni. Je pa res, da imamo za pripravo vsake predstave veliko večernih vaj, pa vendar se najdejo termini, ko sem lahko prosta. April je mesec, ko veliko igram, a pred vrati še nimam novega študija. Tako lahko Sofio, če jo zelo pogrešam, za kakšen dan obdržim doma. Sicer zelo rada gre v vrtec in jo moram kar prepričati, da ostane.

Se hčerki prilagodite tudi pri izbiri dopustniške destinacije? Iščete otrokom prijazne počitniške cilje?

Seveda jih. Občudujem znance, ki gredo z majhnim otrokom in nahrbtnikom na eksotične lokacije, sama pa nisem tako drzna mama. Po koncu sezone sem tudi precej utrujena in mi najbolj ustreza deset dni zdenja z razgledom na morje. Prav tako je Sofia zelo radoživa in se lahko zaposli kjerkoli, samo malo spodbude potrebuje. Mislim pa, da je fino, da je oddih načrtovan tudi z mislijo na njene počitnice.

Nekateri ljudje imajo do pomlajevalnih tehnik zadržke, toda po nepotrebem, saj lahko kožo v obstoječem stanju ohranijo vse tja do petdesetega leta ali še dlje, če seveda zanje pravočasno poskrbijo.

Oba z možem Aljošo sta v poklicih, ki so na očeh javnosti. Je to za vaju kdaj pomenilo težavo?

Ko sve se spoznala, sva oba že bila uspešna v svojih poklicih. Mogoče je bilo res malo smešno in nerodno, ko so naju fotografirali na prvih zmenkih, sicer pa Slovenija ni ravno znana po paparacij. Še edini, ki je bil uradno paparac, se je izselil. (Smeh.) Ob priliki pa lahko svojo izpostavljenost uporablja za kaj koristnega.

Se torej ne obremenjujete, če o sebi preberete kaj, kar ni nujno res?

Po moje ni človeka, ki se ne bi sekiral, če o sebi prebere kaj neresničnega ali nekaj, kar je bilo izvzeto iz konteksta. Z leti postaneš morda bolj

previden in deliš le tisto, kar želiš. Tisto, česar nočeš povedati, pa enostavno zadržiš zase.

Z Aljošo sta se poročila nekaj let po hčerkinem rojstvu. Se je zaradi tega koraka vajin odnos kaj spremenil?

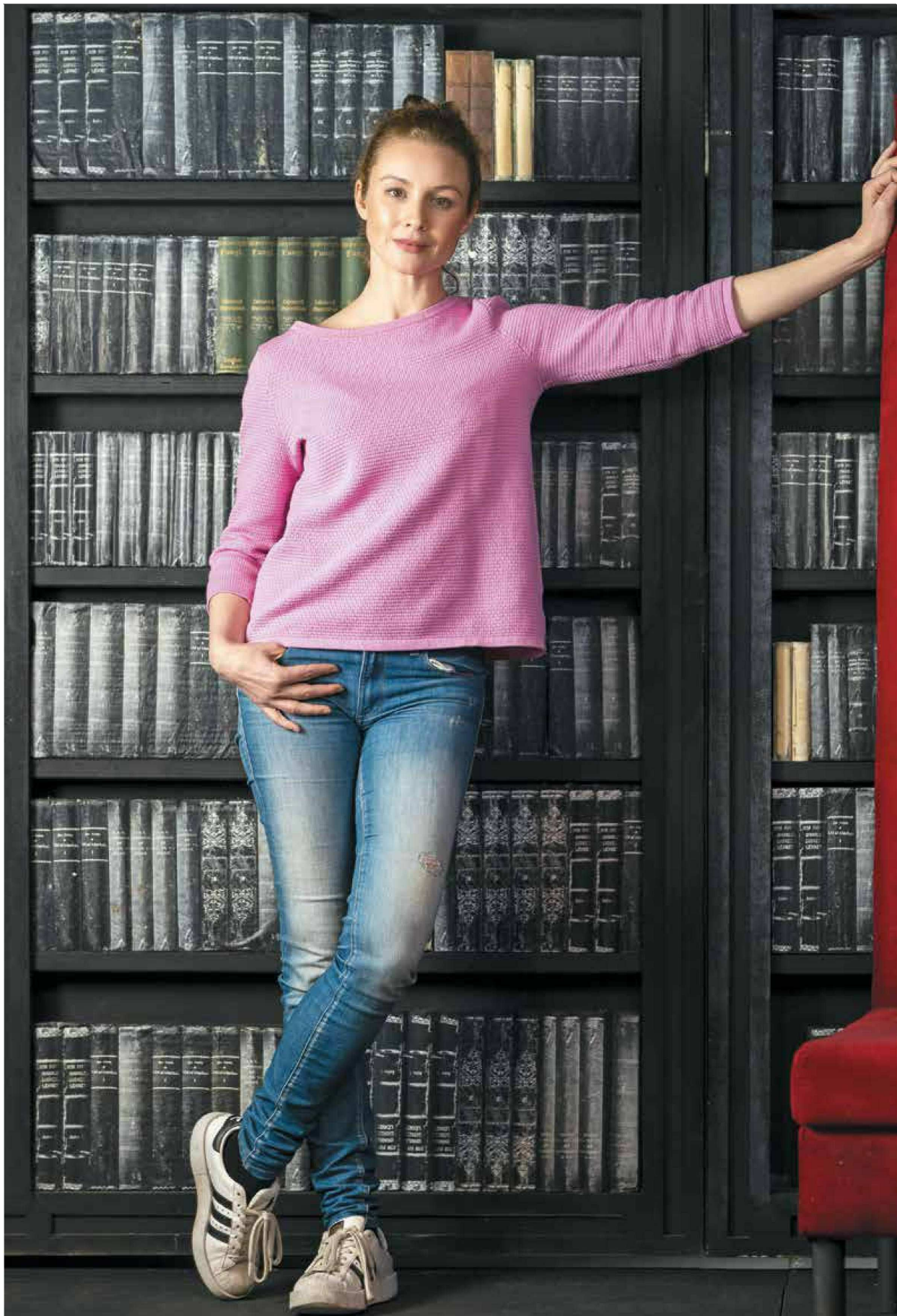
Sama poroka niti ni spremenila stvari. Gre bolj za dogodek, namenjen staršem, prijateljem in slavljenju ljubezni. Poročila sva se v ožjem krogu in predvsem je bila dobra zabava, na kateri smo bili oblečeni malo lepše kot ponavadi. V praksi se sicer pozna, ker imam zraven še en priimek in se moram dlje podpisovati. Ko sem šla zaradi novega priimka zamenjat dokumente, mi je gospa za pultom rekla, naj se podpišem, pa sem ji odvrnila, da moram naprej povaditi. (Smeh.) Potem sem se parkrat podpisala na list, za vajo, in gospa za pultom ni mogla zadržati smeha.

Zensk naj sicer ne bi spraševali o starosti, toda nedavno ste praznovali okrogli jubilej, ki vam ga človek, ko vas pogleda od blizu, nikakor ne bi pripisal. Kako skrbite zase, kako ostajate v izvrstni formi?

Včasih, ko veliko delam, sploh nimam občutka, da kakorkoli skrbim zase. Sicer pa imam rutine, ki se jih držim in jih vključujem v vsakodnevno življenje. Zjutraj rada delam jogo, da se sprostim in telesno razgibam. Kar se tiče obraza in krem, kar ženske verjetno najbolj zanima, sem pristašinja neinvazivnih posegov, ki so dobrodošli za svež videz. Bila sem že na mezoterapiji, ki poskrbi za vlaženje povrhnjice. To je, sploh v našem poklicu, ko imaš na snemanju filma ličila na koži tudi po dvanajst ur na dan, zelo dobrodošlo. Rada imam masaže obraza, in kadar imam čas, si jih privoščim. Obrazne joge ne delam, ker je ne znam, za drobne gube in enakomerno pigmentacijo pa je učinkovit tudi laser. Nekateri ljudje imajo pred temi pomlajevalnimi tehnikami zadržke, toda po nepotrebem, saj lahko kožo v obstoječem stanju ohranijo vse tja do petdesetega leta ali še dlje, če seveda zanje pravočasno poskrbijo. Ljudje to, sploh pri kakšnih znanih osebnostih, radi pripišejo nečimrnosti, toda dejstvo je, da bi bili vsi radi videti dobro.

Zafrustrirajo nas lahko nerealne podobe, s katerimi nas bombardirajo mediji, v resničnem življenju pa so nedosegljive.

Po porodu na primer moje telo naslednji dan ni izgledalo čudežno, kot v kakšni reklami ali filmu, a to sploh ni bilo pomembno. Zato me jezi, da mlade mame zaradi tabloidne pohvale hitijo v fitnese in noro hujšajo, medtem ko je njihovo telo, takšno, kot je, nekaj časa namenjeno otroku. Sama po porodu niti slučajno nisem razmišljala o svoji idealni postavi. V ospredje je prišla Sofia, ki je bila zdrava, nasmejana deklica in mi je zaradi energije, dela in veselja z njo vse postavila na svoje mesto. Postala sem odrasla ženska, mama in nisem stremela k lepotnim idealom, ki veljajo za najstnice. Rada pa sem fit in ne maram lenobe, čeprav si jo včasih nujno privoščim. (Smeh.)

Besedilo: AGATA RAKOVEC KURENT
Foto: MIRAN JURŠIČ

POPULARNO

